Надійці Дроган

люби мене коли уже не любиш
коли вже вдосталь сиґарет маєш
коли щодня розцвітає твій кактус
із наколотими на голки монетами
що й досі перебувають в обігу у країні Дроган
країні волосся каштанового
сірих очей і ночей
де маленька Ізольда приміряє чи личить
маленьке імено надії
де Трістан потрісканими як камінь вустами
ще раз повторює: люби мене
і виходить з крихітної кімнати
коли уже не любиш
одну із сиґарет тобі лишивши одну собі забравши
тобі все до лиця Надійко